

Πνευματικὴ Οἰκοδομὴ

■ «Τὰ ἴδια τὰ θελήματά μας γίνονται δαίμονες»

Κεντρικὴ εἴσοδος τῶν δαιμόνων: «Ἡ ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν ἄνθρωπο καταφρόνηση τῶν Ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ»*

Ἐ αὐτὸ ποὺ ἔχει χαρακτηριθεῖ ὡς ἡ μεγαλύτερη ἐπιτυχία τοῦ διαβόλου, δηλαδή τὸ νὰ πείθει τὸν ἄνθρωπο ὅτι δὲν ὑπάρχει διάβολος, θὰ ἔπρεπε νὰ προστεθεῖ καὶ ἄλλη μία, ἐξίσου σημαντική: ἡ πλανεμένη πίστη ὅτι δαιμονόπληκτος εἶναι μόνον αὐτὸς ποὺ κυλιέται στὴν γῆ, βγάζοντας ἀφροὺς ἀπὸ τὸ στόμα καὶ τρίζοντας τὰ δόντια.

Ἡ Παράδοση τῆς Ἐκκλησίας παρουσιάζει ὡς δαιμονόπληκτο τὸν κάθε ἄνθρωπο ποὺ ἐκούσια ὑποδουλώθηκε σὲ κάποιο πάθος, ὅσο «μικρὸ» καὶ ἂν φαίνεται.

Γιατί, ὅπως λέει ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, «καὶ τὸ σπουργίτι, ἔστω καὶ ἂν δὲν ἔχει πιαστῆ ὀλόκληρο, ἀλλὰ μόνον ἀπὸ τὸ ποδαράκι του στὴν παγίδα ποὺ τοῦ στήσανε, βρίσκεται, ὁμως, στὴν ἐξουσία ἐκείνου ποὺ ἔστησε τὴν παγίδα» (Ἁγίου Ἰωάννου Χρυσοστόμου, Ὁμιλία ζ', Εἰς Β' Τιμόθεον, P.G. 62, 633).

Καὶ κάποιον ἄλλοῦ, ἀναφερόμενος ὁ Ἅγιος στὴν φρικτὴ περίπτωση τοῦ ἀνθρώπου ποὺ **πιάνεται στὴν παγίδα** ὄχι ἀπὸ τὸ ποδαράκι, ἀλλὰ **ἀπὸ τὴν τσέπη του**, δηλαδή στὸν **φιλάργυρο**, λέει:

«**Τί** θὰ ἔλεγε κανεὶς γιὰ τὸν φιλάργυρο; **Δ**ὲν εἶναι καὶ αὐτὸς δαιμονισμένος; **Π**οιὸς μπορεῖ ποτὲ νὰ τὸν συγκρατήσῃ; **Σ**τὴν περίπτωση τῶν δαιμονισμένων τῶν Γεργεσηνῶν οἱ δαίμονες ὑποχώρησαν στὸ πρόσταγμα τοῦ Κυρίου καὶ βγήκαν ἀμέσως ἀπὸ τὸ σῶμα τῶν ἀνθρώπων. **Ὁ** ὑποδουλωμέ-

νος, ὁμως, στὸ πνεῦμα τῆς φιλαργυρίας, οὔτε στὸ πρόσταγμα τοῦ Χριστοῦ ὑποχωρεῖ, ὄχι ἐπειδὴ εἶναι ἰσχυρότερος τοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ ἐπειδὴ **ὁ Χριστὸς δὲν μᾶς φρονηματίζει χωρὶς τὴν θέλησή μας.** Ἐγὼ θὰ προτιμοῦσα νὰ ζῶ μὲ χίλιους δαιμονισμένους, παρὰ μὲ ἓναν ποὺ ὑποφέρει ἀπὸ αὐτὴ τὴν ἀρρώστια. **Τί** παρόμοιο κάνουν ὅλοι μαζὶ οἱ δαιμονισμένοι μὲ αὐτὸ ποὺ τόλμησε νὰ κάνει ὁ Ἰούδας; **Ἄν** κάποιος μποροῦσε νὰ ἰδεῖ καθαρὰ τὸν δαίμονα ποὺ βρίσκεται μέσα σὲ ἓναν τέτοιο ἄνθρωπο, θὰ διαπίστωνε ὅτι εἶναι πολὺ ἀγrios καὶ μανιώδης ἀπὸ αὐτοὺς ποὺ βγήκαν ἀπὸ τοὺς δαιμονισμένους τῶν Γεργεσηνῶν» (Αἰγίου Ἰωάννου Χρυσοστόμου, Ὁμιλία ΚΗ', Εἰς Ματθαῖον, ΕΠΕ τ. 10, σελ. 266-273).

* * *

Ἐπομένως, ἡ κεντρικὴ πύλη εἰσόδου τῶν δαιμόνων στὸν ἄνθρωπο δὲν εἶναι τὰ ματιάσματα, οἱ κατάρεις καὶ τὰ μάγια ποὺ τοῦ κάνουν οἱ ἄλλοι, ἀλλὰ ἡ ἀπὸ τὸν ἴδιο καταφρόνηση τῶν Ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ. **Ἡ** ἀντικατάσταση τοῦ «γενηθήτω τὸ θέλημά Σου» μὲ τὸ «γενηθήτω τό θέλημά μου».

Ἡ μεγαλύτερη ἀφορμὴ ξεκούρασης γιὰ τὸν διάβολο εἶναι τὸ νὰ κάνουμε τὰ θελήματά μας, ποὺ δὲν συμφωνοῦν μὲ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ.

Γιατί, «ἐφ' ὅσον κάνουμε τὰ θελήματά μας, παύουν νὰ πολεμοῦν ἐναντίον μας οἱ δαίμονες», ὅπως λέει καὶ ὁ ἀββᾶς Ποιμένας: «διότι, **τὰ ἴδια τὰ θελήματά μας γίνονται ἔτσι δαίμονες· καὶ αὐτοὶ εἶναι ποὺ μᾶς πιέζουν, γιὰ νὰ ἐμμένουμε σ' αὐτὰ**» (Αββᾶς Ποιμὴν ξς', Γεροντικόν, Ἐκδόσεις Ἀστήρ, 1970, σελ. 91).

□

(*) Περιοδ. «Σύνδεσμος», ἀριθμ. τεύχους 546/Φεβρουάριος 2020, σελ. 38. Τοῦ π. Βαρνάβα Λαμπροπούλου. • Ἐπιμέλ. ἡμετ.